

Hvordan skaber man fremtiden? Hvordan griber vi ind for at ændre denne kurs mod overhængende kaos?

Uddrag af LPAC Fredags-webcast, 22. juli 2016:

Ben Deniston: ... for det er, hvad det drejer sig om: Hvordan skaber man fremtiden? Vi har sagt, at, da vi første gang lancerede dette (LaRouche-planen for redning af Deutsche Bank, -red.), så var der stor folkelig vrede over det. »Hvorfor prøver I at forsvare bankerne? Til helvede med bankerne! Lad hele skidtet brase sammen!« Men vi vil ikke have, at det hele skal brase sammen. Vi ønsker ikke en tilbagevenden til det 14. århundredes Mørke Tidsalder. Vi har brug for forstandigt, kvalificeret lederskab; det er, hvad vi diskuterer her, mht., hvordan vi kommer ud af den aktuelle situation og ind i en stabil position, som Franklin Roosevelt gjorde. Hvordan reflekterer og genskaber vi atter denne form for organiseringsproces, i dag, i en situation, der, for at sige det ligeud, er langt værre.

Det, som Lyndon og Helga LaRouche har påpeget mht. situationen omkring Deutsche Bank, mener jeg, er nøglen og angiver en model, og udgør en afgørende og nødvendig indgriben, men også en model for den form for reorganisering, som vi har behov for. Systemet er bankerot; vi har brug for et fornuftigt lederskab, der kommer ind og siger, »Lad os reorganisere det her. Lad os sørge for, at institutionerne fungerer, sådan, som Franklin Roosevelt gjorde. Lad os finde ud af, hvilke af disse forlorne, fiktive værdipapirer, vi må skubbe til side og glemme alt om; hele denne sindssyge derivatboble.« Men lad os bruge institutionerne sådan, som de var udtænkt at skulle bruges; sådan, som Herrhausen forstod det. En af de sidste

bankierer, hvis ikke den sidste, på højt niveau, der rent faktisk forstod dette. [Alexander] Hamilton forstod det, Franklin Roosevelt forstod, at vi behøver disse institutioner til at muliggøre fysisk, økonomisk vækst; til forøgelse af samfundets produktive evne; til forøgelse af arbejdskraftens produktive evne. Det er absolut nødvendigt, at vi reorganiserer det finansielle system således, at det kan gøre dette, og at vi ikke lader det brase sammen i et kaotisk, katastrofalt sammenbrud; hvilket er den trussel, der nu er overhængende.

Jeg mener, at vi må se dette som en del af et samlet perspektiv, for vi diskuterer også alle disse udbrud, der finder sted mht. disse aggressionskrige og terrorisme. Det er i realiteten en del af denne samme sammenbrudsproces. Da Lyndon LaRouche i 2000 kom med den unikke udtalelse, at vi, med Bushregeringens overtagelse af præsidentskabet, havde kurs mod en 'Branden i Reichstag'-begivenhed, og som blev til virkelighed gennem 11. september [angrebet på World Trade Center i New York i 2001], så var ét af hovedspørgsmålene hans vurdering af, at det finansielle system ville bryde sammen. Dette er ikke separate spørgsmål, men del af ét og samme spørgsmål. Det, vi nu ser, som en potentiel eliminering af dette anglo-saudiske, geopolitiske apparat til irregulær krigsterrorisme, er en del af den samme ting, som at genovertage det transatlantiske finansielle system og at genorientere det mod en sand patriotisk kurs, i ånden fra Hamilton og Franklin Roosevelt. Vi kan, som vi også fremlagde det ved vores seneste Berlinkonference, alliere os med Kina og med Rusland, i skabelsen af dette win-win-perspektiv; dette samarbejdsparadigme. Men sammenfaldet af disse spørgsmål er afgørende; for det drejer sig ikke om terror her og finanssystemet der, om dette eller hint spørgsmål. Det drejer sig om, hvordan vi anskuer situationen som en helhed og griber ind for at tage de nødvendige skridt til at komme ud af situationen.

Se/hør hele webcastet, med engelsk udskrift, her (anbefales)

Titelbillede: Fragment af vægmalerierne i Coit Tower i San Francisco, opført 1933; vægmalerierne udførtes under regi af Projektet for Offentlige Arbejder, det første program for arbejde til kunstnere under Franklin D. Roosevelts statslige beskæftigelsesprogrammer under hans New Deal.